

DUISTERE GRENS

Johnny Bollé

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of veelevoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, februari 2022

© 2022 Johnny Bollé

Auteur: Johnny Bollé

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp en vormgeving: Danny Dirix

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931922-7-0

*But where do you go to my lovely
When you're alone in your bed
Tell me the thoughts that surround you
I want to look inside your head*

Peter Sarstedt - *Where do you go to my lovely*

1

30 juni 2010, de Antwerpse Kempen

Op deze laatste dag van de maand bereikt de aanhoudende hittegolf een hoogtepunt. Het is pas juni, toch geeft de Kalmthoutse heide al een glimp van haar toekomstige schoonheid prijs. Hier en daar tonen de bloemen van de struikhei hun paarse kleurenpracht.

Verscholen tussen dennenbomen ligt een bouwvallig magazijn dat niet op deze plek lijkt thuis te horen. Woekerende bramen klimmen als inhalige vingers langs de muren tot bij de vensters. Enkele van de ramen zijn stukgegooid. Op verschillende plaatsen is de bepleistering van de muren verdwenen, oude bakstenen zijn als broze littekens zichtbaar.

In dit oude gebouw werden vier mensen opgesloten.

Met half dichtgeknepen ogen kijkt Sieg Julian aan, hij wordt verblind door het zonlicht dat naar binnen schijnt. De houten stoelen waarop de twee vrienden zitten, kraken bij elke beweging die ze maken. Het touw waarmee ze werden vastgebonden, snijdt diep in hun polsen.

Julians gezicht is nat, het geluid dat hij maakt lijkt op dat van een jankende puppy. Zijn donkerblonde haren slingeren heen en weer bij elke poging die hij onderneemt om zichzelf te bevrijden. De knoop zit té vast, zijn handen worden alsmaar roder en zwellen op.

Slijmerige draden snot lopen in zijn mond. Zweetparels vermengen zich met zijn tranen, ze belanden als dikke druppels onder zijn kin. Bengelend tarten ze de zwaartekracht.

‘Het is allemaal jouw schuld,’ gilt Farah van de andere kant van de tafel. In haar blik staat pure doodsangst te lezen. Het bloed uit de wond op haar hoofd kleeft haar lange, kastanjebruine haren aan elkaar.

Haar vriendin Summer zit naast haar, vol afgrijzen staart ze naar de diepe snee in Farahs hoofd. Ze schreeuwt dat ze haar mond moet houden.

Net als Julian ondernemen de twee meisjes verwoede pogingen om zichzelf te bevrijden uit de touwen die hen aan hun stoelen binden, hun polsen komen steeds vaster te zitten.

Tevergeefs maant Sieg iedereen om rustig te blijven. Overmand door paniek hoort Julian niets, hij blijft wild om zich heen schoppen. Met zijn been stoot hij tegen de poot van de tafel, zijn stoel schiet een stuk naar achteren.

‘Zo, jij lijkt weinig geduld te hebben. Dat betekent dat ik met jou zal beginnen.’

De stem van de man klinkt schreeuwerig en hoog, ze past helemaal niet bij zijn ruige voorkomen. Een onverzorgde baard bedekt bijna zijn hele gezicht en keel. Zijn borstelige wenkbrauwen lopen in elkaar over.

Hij loopt van het hoofd van de tafel tot bij Julian. Het angst-aanjagende geluid van het opspannen van de veer van zijn pistool echoot door het magazijn.

‘Laat ons gaan, wat bezielt je om ons hier op te sluiten?’ krijgt Summer terwijl ze een nieuwe poging doet om zich los te wringen.

De man reageert niet.

Farah slaakt een schreeuw die door merg en been gaat. Ze houdt niet op met hysterisch gillen.

De griezelige man loopt naar Farah toe en Summer smeekt haar vriendin ermee op te houden. Zonder aarzelen haalt de man uit. Farahs neus kraakt, de slag is zo krachtig dat ze het bewustzijn verliest. Haar hoofd valt op haar schouder. Summer schreeuwt als ze het verwrongen gezicht ziet.

‘Stop ermee,’ roept Sieg.

‘Ik ging met jou beginnen,’ zegt de man en hij kijkt Julian aan. Tergend traag loopt hij naar de andere kant van de tafel en gaat tussen Sieg en Julian staan. Zijn pistool richt hij op de slaap van Julian.

‘We gaan een spelletje spelen. Net zoals jullie deden. Ik noem het: een voor allen, allen voor een. Ik wil van ieder van jullie één

naam horen. De naam van degene die jij wil opofferen om jezelf te redden. Als je me er geen geeft, zal ik zelf kiezen. Simpel, toch?’

Siegs mond valt open. Hij wil iets zeggen, zijn woorden komen niet verder dan zijn keel. Summer verliest haar natuurlijke koelbloedigheid. Dikke tranen lopen over haar verwrongen gezicht.

‘Jij, halve hippie,’ roept hij terwijl hij het wapen tegen Julians hoofd drukt. ‘Wie kies jij? Wie mag er van jou dood, zodat jij blijft leven?’

De loop maakt een diepe afdruk in zijn slaap.

‘Niets zeggen,’ roept Sieg.

Het pistool verandert van richting. Het voorhoofd van Sieg komt voor het vizier. Hij knijpt zijn ogen dicht en wendt zijn hoofd af.

‘Stop,’ schreeuwt Julian.

‘Farah. Ik kies Farah.’

2

23 januari 2019, New York

‘Lukt het?’ vraagt Sieg als hij haar trillende vingers opmerkt. Hij laat zijn armen op de armleuningen van de sofa rusten. In de Time Square studio van ABC maken ze zich klaar voor het interview dat live wordt uitgezonden.

‘Geen probleem,’ knikt de jonge assistente.

Door haar wimperharen kijkt ze hem aan. Ze zit op haar knieën en tracht het knijpertje van de dasspeldmicrofoon aan zijn roze overhemd vast te maken. Het puntje van haar tong beweegt heen en weer over haar bovenlip. Haar met sproeten bezaaide gezicht kleurt vuurrood.

Sieg stelt haar gerust met een stralende lach.

‘Zo,’ roept ze opgelucht als ze eindelijk in haar opzet slaagt. Ze veert overeind en zet enkele stappen achteruit. ‘Helemaal in orde. Zo valt het niet op.’

Richard Parker, de presentator van *The Late Night Show*, kijkt op vanachter zijn notities. ‘Amateurs.’ Afkeurend schudt hij zijn hoofd.

‘Two minutes!’

Sieg kijkt om zich heen, hij kan niet zien wie bij de kordate stem hoort.

De ABC studio’s bevinden zich op de eerste verdieping. Vanuit het raam ziet Sieg de drukte op Times Square en 42nd Street. Op het voetpad voor de ingang staat een groep mensen die een glimp van hem en Richard Parker probeert op te vangen.

Een camera wordt in de richting van de presentator gedraaid. Het rode lichtje erbovenop gaat aan.

‘Ik geef eerst een korte inleiding waarin ik je aan de kijkers voorstel. Daarna begin ik met het interview.’ Richard schudt het

bundeltje met papieren op zijn bovenbenen bij elkaar. De stapel wordt alleen maar wanordelijker.

Aan de zoldering gaan drie extra spots aan, Sieg knippert. Eén is op hem gericht, de tweede is voor Richard. Hij trekt aan de punten van zijn hemd en gaat met zijn handen over zijn perfect gesteven broek. De grootste schijnwerper is voor het gigantische decor van de nachtelijke skyline van New York achter de twee mannen. De Brooklyn Bridge lijkt zich achter de bruine sofa van Sieg uit te strekken.

Het kleurrijkste gedeelte van het decor is voor Richard. De verlichte *megabuildings* van Manhattan aan de overkant van de Hudson rivier duiken achter hem op.

Richard neemt nog snel een slok van het bronwater dat vóór hem op het tafeltje staat en schraapt zijn keel.

De cameraman steekt zijn open hand in de lucht, een voor een verdwijnen zijn vingers in zijn handpalm.

Richards gezicht ontspant, een tandpastaglimlach moet de kijkers ervan overtuigen dat hij een enthousiaste presentator is.

Op het scherm van de camera start de autocue. Terwijl Sieg buiten beeld blijft, heet Richard de kijkers van zijn show welkom. Zoals bij elke aflevering kan hij het niet laten te vermelden dat zijn programma het hoogste kijkcijfer van de week heeft. Het was in de glorie tijd van Oprah voor het laatst dat zo veel kijkers afstemden op een talkshow van ABC.

Zuchtend volgt Sieg het voorleesscherf. Hij probeert het nerveuze gevoel dat sinds die noodlottige dag in de Kempen in zijn binnenste sluimert, weg te slikken. Het lukt hem niet.

‘Bij ons in de studio zit Sieg Papadakis, topondernemer én oprichter van spellenproducent Medusa.’

De mannen begroeten elkaar.

‘Voor de meeste kijkers ben je een bekend gezicht. Hoe gaat het met je?’

‘Goed, dankjewel.’ Sieg gaat met zijn hand door zijn korte, bruine haren. Op die manier wil hij de terugtrekkende haarlijn rond zijn slapen camoufleren. De haaruitval begon ongeveer een jaar geleden en maakt hem onzeker.

‘Acht jaar geleden heb je Medusa opgericht. Het begon heel bescheiden, maar het bleek een schot in de roos.’

‘Dat klopt. Het eerste kaartspel dat we uitbrachten, Dark Frontier, was - en is nog steeds - een enorm succes.’ Trots steekt Sieg zijn kin vooruit. De twee kuiltjes die, telkens wanneer hij breed lacht, in zijn kin verschijnen, geven zijn gezicht iets ondeugends. Zijn kastanjebruine ogen glinsteren niet zo fel als anders.

‘Het is dan ook een bijzonder slim concept. Jullie zijn begonnen met een kaartspel waarvan snel verschillende expansies werden uitgebracht. Het zet de spelers aan om steeds nieuwe en unieke kaarten te kopen waardoor hun hand sterker wordt. Daarnaast kwam vrij snel een bordspel van Dark Frontier uit. Wordt het niet te complex?’

‘Nee, helemaal niet. De fans van Dark Frontier vragen zelf om de uitbreidingen. Om complexiteit. We spelen gewoon in op de vraag.’

‘Medusa startte in België.’ De autocue hapert, verschrikt kijkt Richard in de camera. ‘Ben je daar ook opgegroeid?’ voegt hij er snel aan toe.

‘Medusa werd inderdaad opgericht in Antwerpen. Een groot deel van mijn leven heb ik daar gewoond. Mijn moeder is Belgische en mijn vader is Grieks. Toen ik klein was, hebben we lange tijd in Arkoudi in Griekenland gewoond.’

Sieg slaat zijn benen over elkaar. Het zenuwachtige gevoel ebt weg.

‘Hoe bevalt New York je? Je woont hier nu enkele jaren.’

‘Het bevalt me prima, ik heb het geluk in een prachtig huis in *The Village* te wonen. Ik hou van New York.’

‘Heb je geen heimwee naar België? Naar Antwerpen?’

‘Nee,’ antwoordt Sieg kort. Hij wordt niet graag aan Antwerpen herinnerd. Het is de plek waar het drama dat zijn leven beheerst zich afspeelde. Het is ook de plaats waar hij zijn grote liefde in de steek liet.

‘Hoe kwam je op het idee van Dark Frontier?’

‘Als kind speelde ik graag bordspelen zoals Risk, Cluedo en het Star Trek Board Game. Toen het wereldberoemde Magic Card

Game op de markt kwam, was ik meteen fan. Elke week organiseerde ik met mijn vrienden een Magic spelavond. Ik was geobsedeerd door het slim bedachte spel, het enorme succes van dit kaartspel inspireerde me om zelf een baanbrekend topspel te ontwikkelen. Het idee is ontstaan tijdens mijn studentenjaren. Aan de universiteit.'

Hij zet zijn voeten terug op de grond en plukt aan de nagel van zijn wijsvinger. Dat is net het onderwerp dat Sieg wilde vermijden en nu geeft hij zelf de voorzet. Hij aanvaardde dit interview enkel om een mededeling over zijn toekomst te doen. Hij knijpt zijn lippen stijf op elkaar.

'Klopt. Over je studententijd gesproken ...'

Richard legt het stapeltje papieren op de tafel. Zijn gezicht bloeit op, het is alsof het gesprek nu pas interessant wordt.

Nerveus schuift Sieg over zijn stoel.

'Iedereen kent het verhaal van je heldendaad. Het moet voor jou en je medestudenten verschrikkelijk geweest zijn.' Richard kijkt triomfantelijk in de camera. Sensatieverhalen zijn ideaal voor de kijkcijfers.

'Het was heftig.' Sieg staart naar de vloer.

Dit was niet afgesproken, hij had expliciet gevraagd dit niet in het interview te benoemen. Hij voelt het koude metaal van het pistool weer tegen zijn voorhoofd en hoort opnieuw de schreeuwerige stem van de man die het in zijn hand houdt. *Kies! Je moet me een naam geven of je gaat eraan.*

Sieg denkt aan de wanhopige blik van zijn beste vriendin Summer. Haar hysterische gil toen het wapen afgang, achtervolgt hem nog steeds. Het beeld van kleverige stukjes hersenen vermengd met bloed dat als een vettige blubber van de muur afdroop, staat voor altijd in zijn geheugen gegrift.

'Daar praat ik liever niet over.' Zijn stem trilt.

Richard perst zijn kaken op elkaar, zijn lichtblauwe ogen spuwen vuur. Als Sieg aanstalten maakt om op te staan, wordt Richards gezicht zachter. De tandpastaglimlach is terug.

'Dat begrijp ik,' zegt Richard op een toon waaruit iedereen kan afleiden dat hij het helemaal niet begrijpt. 'Je bent nu vierendertig,

multimiljonair en een groot entrepreneur. Met Medusa heb je alles bereikt wat mogelijk was. Is het waar dat je je pijlen op een andere branche gaat richten? De roddelpers spreekt over mode? Film? Je bent breedgeschouderd en met die hoekige kaaklijn heb je het perfecte gezicht om het als model te maken. Ik ben er zeker van dat iemand met jouw voorkomen een ...'

'Daarvoor dient de roddelpers. Om te roddelen.'

'Dus het zijn enkel geruchten?' Richard last een pauze in. Hij probeert een reactie van Siegs gezicht af te lezen. 'Hoe zie je je toekomst?'

De camera zoomt in op het gezicht van de ondernemer.

Rust is wat ik nodig heb, denkt hij, op een plek waar niemand me kent. Hij wil ergens naartoe waar hij zijn verleden kan vergeten. Ver weg van zijn hectische leven in New York.

'Vanaf morgen staan mijn aandelen van Medusa te koop.'

3

5 juli 2019, Antwerpen

Zijn zwarte vestje gooit hij over de leuning van de stoel. Uit de koelkast neemt hij de fles wodka die hij gisteren kocht. Hij is geen fan van alcohol, maar hij kan wel iets sterkers gebruiken dan de limonade die hij normaal drinkt.

In de keukenkast vindt hij niets wat op een wodkaglas lijkt, hij neemt een veel te groot colaglas waarin hij slechts een bodempje giet.

In de woonkamer ploft hij neer naast het jasje dat hij speciaal voor de begrafenis kocht. Met zijn duim en wijsvinger opent hij de bovenste knoop van zijn witte hemd. Zijn gezicht verandert in een verfrommelde grimas als hij de zwarte das rond zijn nek losser maakt.

Hij hoest als de eerste slok alcohol een gat in zijn slokdarm lijkt te branden. Met een vertrokken gezicht zet hij het glas op de salontafel.

Uit zijn borstzakje neemt hij het bidprentje waarvan er veel te veel zijn gedrukt. Zijn moeder was minder populair dan hij had gedacht. Enkel de eerste twee rijen in de kerk waren gevuld en niet eens volledig.

Met zijn vingers gaat hij over het lachende gezicht. De foto werd een aantal jaar geleden genomen toen haar wangen nog vol waren en ze geen wallen had.

Hij troost zich met de gedachte dat het snel is gegaan. Alleen de laatste weken van haar leven waren een hel.

Een vervelend buikgriepje dat maar niet wil overgaan, had ze gezegd. Niets om je zorgen over te maken.

Het ongemak werd erger, toen ze eindelijk naar de dokter ging, was het te laat. De agressieve vorm van kanker had zich door haar

lichaam verspreid. De kans dat ze het niet zou overleven was bijzonder klein, zei de darmspecialist, iets van een op duizend. Zij was die ene.

Helaas laat ik je geen fortuin na, had ze op haar sterfbed gezegd.

Hij had zijn gezicht dicht bij het hare moeten brengen om haar te kunnen verstaan.

Ik heb wel iets wat voor lange tijd je financiële zekerheid zal waarborgen. Zelfs voor je hele leven, als je het goed aanpakt. Het is allemaal begonnen met een spelletje Ouija. Voordat ik het aan jou vertel, is er één ding dat je me moet beloven. Beschouw het als mijn laatste wil.

Vol ongeloof had hij geluisterd naar haar laatste woorden. Hij dacht eerst dat ze ijldde, wat ze vertelde was dan ook op zijn zachtst gezegd bijzonder vreemd.

Ze vroeg hem de bankafschriften te bekijken die ze in een lade in de keukenkast bewaarde. Op een aparte rekening was sinds 2010 elke maand hetzelfde bedrag gestort. Het geld had ze gebruikt om beter in haar dagelijkse behoeften te voorzien. Volgens haar was er geen reden om het afpersen met haar te laten serven. Sieg Papadakis verdiende niet beter dan levenslang te boeten voor wat hij had aangericht.

Hij legt het prentje op de salontafel en staat op. In de keuken scheurt hij een vel papier van de blocnote waarop hij zijn boodschappenlijstjes maakt. Met een viltstift uit de lade schrijft hij de namen van de mensen die zijn moeder heeft genoemd.

Summer. Farah. Julian.

Op zijn telefoon zoekt hij artikelen uit 2010 over de gijzeling van de vier studenten. Hij leest over de heldendaad van Sieg en hoe hij heeft afgerekend met de man met baard, zoals hij in sommige berichten wordt genoemd. Hij achterhaalt de achternamen van Siegs vrienden. Zijn moeder had gezegd dat hij die in de oude berichtgeving kon vinden. Hij noteert ze naast de voornamen.

Wanneer hij Siegs naam in de zoekfunctie van *Google* tikt, krijgt hij een lofzang over de succesvolle ondernemer. Hij surft van het ene naar het andere artikel. Het meest recente dat hij vindt, is ge-

titeld: *Topondernemer Sieg Papadakis verkoopt Medusa*. Er is een link naar het interview dat hij in New York gaf.

Volgens een van de krantenartikelen werd Summer geboren als Esmeralda Di Silva. Op Facebook zoekt hij het profiel van Siegs vroegere beste vriendin.

Summer Di Silva blijkt heel actief te zijn op social media. Ze woont nog steeds in Antwerpen. Aan de vrolijke foto's te zien, leidt ze een fantastisch leven. Zo ver hij kan achterhalen, is ze vrijgezel. Hij kan zich niet aan de indruk onttrekken dat hij haar eerder heeft gezien.

Hij schrijft de info over haar naast haar naam.

'Laat ik met jou beginnen,' fluistert hij.

Onderaan het papier zet hij Siegs naam. Hij omcirkelt die een paar keer met de vette stift.

Daarnaast zet hij in blokletters *Zozo*, en verbindt de twee namen met een isgelijktteken.

4

15 juli 2019, Zakynthos

De garagehouder, bij wie Sieg zijn nieuwe wagen kocht, wacht hem op bij de uitgang van de luchthaven van Zakynthos. De kleine man lacht zijn gele tanden bloot. Sieg spendeerde een fortuin aan de terreinwagen waarmee hij zich op dit kleine eiland in de Ionische Zee zal verplaatsen.

‘Kalimèra, meneer Papadakis.’

‘Kalimèra.’ Sieg zet zijn bagage neer. Met de achterkant van zijn hand wrijft hij de zweetdruppels van zijn voorhoofd. Hij is blij dat hij zijn lange broek omruilde voor een kaki short. Tijdens de overstap in Londen had hij tijd genoeg om van outfit te veranderen. Hij stroopt de mouwen van zijn verkreukte hemd op.

Sieg is opgetogen over zijn aankoop, hij kocht de wagen tijdens zijn laatste bezoek aan het eiland, toen hij hier was om het contract voor zijn nieuwe woning te tekenen.

‘Heeft u een goede vlucht gehad, meneer?’

‘Zeker, nogmaals dank voor de extra service.’

Sieg weet dat de verkoper hem de uitzonderlijke dienst om de wagen hier af te leveren duur zal aanrekenen.

‘Proficiat met uw aankoop. Zal ik alles nog eens doorlopen?’

‘Nee, dat is niet nodig.’

‘Prima, dan is hier de sleutel. De wagen is volgetankt.’

Hij laat de autosleutel tussen zijn vingers bengelen. Sieg neemt hem uit zijn hand.

‘Dankjewel.’

Sieg plaatst zijn bagage in de kofferruimte. De rugzak zet hij op de passagiersstoel.

‘Graag gedaan en nog een prettig verblijf, meneer.’ Fluitend verlaat de man het parkeerterrein.

Het kost Sieg geen moeite om het adres van zijn nieuwe woning in het navigatiesysteem te zetten. Het is vijftien kilometer tot zijn woonplaats Keri.

Sieg zet zijn wagen in beweging en rijdt de parkeerplaats van de luchthaven af.

De nieuwe auto is uiterst comfortabel, hij geniet van de korte rit naar de heuvels van Keri. Op weg naar zijn nieuwe leven.

Het interview in *The Late Night Show* van Richard Parker is zes maanden geleden. Sieg vond onder de aandeelhouders snel een koper voor Medusa. Het bedrijf kreeg daardoor een nieuwe zaakvoerder. De firma, die Sieg uit de grond stampte, is voor hem verleden tijd.

Zijn dure huis in Greenwich heeft Sieg te huur gezet. Hij houdt te veel van het statige *West Village Townhouse* om er afstand van te doen.

Voor Sieg was niets zo belangrijk als zijn bedrijf. Hij was Medusa. Althans, dat had hij zichzelf wijsgemaakt. Hij had iets nodig om zich op te focussen én zijn lege leven zin te geven. Tenslotte had hij er een torenhoge prijs voor betaald.

Jammer genoeg konden het harde werk en de constante strijd om aan de top te blijven, zijn wonden niet helen. Uiteindelijk realiseerde hij zich dat dat nooit zou gebeuren en wilde hij zijn aandelen snel van de hand doen.

Hij wil een leven zonder stress, ver weg van het licht van de schijnwerpers en de dagelijkse druk die een directeursfunctie met zich meebrengt. Met het geld dat hij door de transactie verdiende, hoeft hij nooit meer te werken. Dat fortuin zou hij meteen opgeven als hij daarmee zijn sinistere verleden kon uitwissen.

De villa ligt verscholen in de heuvels van Keri, in het zuiden van het eiland, dicht bij de kust. Het populaire strand Limni Keri ligt op vijf kilometer.

Nadat hij online een selectie van interessante huizen had gemaakt, was hij naar Zakynthos afgereisd. Deze villa was de eerste die hij bezocht en nog dezelfde dag deed hij een bod, hoog genoeg om alle concurrenten uit te schakelen. Het domein is enkel bereik-

baar via een smal pad dat langs de rotsen slingert. Het dichtstbijzijnde huis ligt bijna een kilometer verderop. De plek is ideaal voor Sieg, hier kan hij een onopvallend leven leiden.

Zijn auto parkeert hij op de steile oprit en hij stapt uit. De zilte zeelucht brengt hem tot rust. Hij sluit de ogen en concentreert zich op zijn andere zintuigen. De zachte wind is vol van de aromatische geur van kegeltijm die je hier op het eiland vindt. Het geluid van golven die tegen de kliffen uit elkaar spatten, is het enige wat hij hoort. Hij opent zijn ogen en volgt enkele schreeuwende zeemeewen.

Hier kan Sieg zich volledig afzonderen, hij wil zelf bepalen wanneer hij iemand wil zien. Zakynthos is een populaire vakantiebestemming, als hij mensen wil tegenkomen, hoeft hij enkel een zoekje te brengen aan een van de vele badplaatsen.

In het zijvakje van zijn rugzak zoekt hij de sleutels van de poort. Net als tijdens zijn laatste bezoek piept het hek wanneer hij het openduwet.

Hij loopt langs het zandstenen pad en het perfect onderhouden gazon naar het zwembad. Het bad heeft de vorm van een trapezium, op de bodem staat in donkere stenen het woord *Dreams*.

Dromerig waadt hij met zijn hand door het koude water. Een luide pieptoon van de gsm in zijn broekzak kondigt een nieuw bericht aan.

Zonder naar de berichten te kijken, neemt hij de telefoon in zijn hand en loopt de verandatrappen op. Het prachtige uitzicht zorgt voor een glimlach om zijn lippen. Het stenen huis kijkt uit over de azuurblauwe baai, het gebergte en het schildpaddeneiland Marathonisi.

Terwijl hij de voordeur opent, merkt hij dat hij zijn telefoon nog vastheeft. Werktuigelijk opent hij zijn inbox. De nieuwe e-mail brengt hem terug naar de realiteit. Zuchtend leest hij het bericht dat hij slechts krijgt als hij te laat is met betalen van het maandelijkse zwijggeld.

De afperser die hem al bijna negen jaar achtervolgt, noemt zich Argus, naar het mythische wezen met de honderd ogen uit de

Griekse mythologie. Hij of zij houdt Sieg voortdurend in de gaten. Het afpersen begon na de eerste successen van Medusa.

De e-mails werden naar het info-adres van de zaak gestuurd. Op dat moment was Medusa nog een eenmanszaak. Toen de firma groter werd en Sieg verplicht was personeel aan te nemen, heeft hij voor Medusa een nieuw adres aangemaakt. Hij zorgde ervoor dat alleen hij toegang had tot het eerste mailadres.

Tevergeefs probeerde Sieg de identiteit van de schrijver te achterhalen, maar steeds was de afperser hem te slim af. Uiteindelijk gaf Sieg het op en maandelijks betaalt hij de gevraagde dwangsom. Wat moet hij anders? Het potje met het afgrijselijke verleden moet koste wat kost gesloten blijven. Maar waarheen hij ook vlucht, waar hij zich ook verstopt, het zal hem altijd achtervolgen.

5

7 augustus 2019, Zakynthos

Sieg kuiert over Lomvardou, een brede boulevard die uitkomt in de haven van Zakynthos stad. Hij bezoekt het Byzantijnse museum en kocht enkele flessen wijn bij Solomos Wines.

Drie weken woont hij op het eiland en het is de eerste keer dat hij zich in de drukte van de hoofdstad waagt. Hij verbleef vooral in de villa of op een van de talrijke strandjes.

Sinds hij een inwoner is van *Zante*, zoals de eilandbewoners Zakynthos noemen, heeft hij een mooi kleurtje opgedaan. Zijn gebruinte gezicht wordt geaccentueerd door het witte linnen hemd waarvan hij de bovenste rij knopen openlaat. De mouwen rolt hij zoals altijd op tot aan zijn bovenarmen. Rond zijn pols zit een rij gevlochten leren armbandjes. Wie niet beter weet, zou vermoeden dat hij een relaxte inwoner van Zakynthos is.

In de haven laat hij zich bijna verleiden tot een boottocht. De garantie van de verkopers om net voor de kust schildpadden te spotten klinkt aantrekkelijk, de lange rij wachtende toeristen doet hem rechtsomkeer maken.

Hij besluit een kop Griekse koffie te drinken op een terrasje dat tot zijn verbazing bijna leeg is. Waarschijnlijk zijn in Zakynthos populairdere plekken dan dit weinig hippe cafeetje dat wat verscholen ligt in de schaduw van de bomen.

Van de vijf tafeltjes op het terras is slechts een bezet. De vrouw die eraan zit, neemt haar zonnehoed af en legt hem naast de glazen theepot. Ze begroet Sieg met een korte knik om zich daarna weer in haar boek te verdiepen.

Sieg gaat aan de andere kant van het terras zitten. Op zijn telefoon zoekt hij de locatie van het Giatras museum bij Agalas op. Hij heeft ergens gelezen dat daar, in een oud schoolgebouw, een kunstgalerie is gevestigd. Straks of morgen wil hij er een kijkje nemen.

‘*Kalimèra*, wat wenst u te drinken?’

‘Een glyko graag,’ antwoordt Sieg zonder op te kijken. Hij heeft zijn Griekse koffie graag extra zoet. De variant zonder suiker vindt hij te sterk.

De man maakt geen aanstalten om zich naar binnen te begeven, Sieg legt zijn telefoon op het tafeltje en kijkt hem aan. Hij knijpt met de ogen, het felle licht van de zon dat tussen de bladeren van de bomen schijnt, hindert hem.

‘Wilt u ook iets eten?’

‘Nee, dank je. Ik ...’ De rest van zijn zin blijft in Siegs keel steken. Er gaat een schok door zijn lichaam als hij in de donkerbruine ogen van de man kijkt. Zijn onverzorgde baard bedekt bijna zijn ganse gezicht en keel. De borstelige wenkbrauwen lijken vergroeid tot één geheel.

‘Oké, alleen een koffie voor meneer.’ De cafébaas loopt naar de andere kant van het terras en ruimt het tafeltje van de dame met de zonnehoed af.

Sieg staart hem met open mond na. Verward schudt hij het hoofd. Het is net of hij een geest uit zijn verleden ziet, maar hij weet dat het onmogelijk is. De man die hem en zijn vrienden negen jaar geleden vasthield, is dood. Daar heeft Sieg zelf voor gezorgd.

Sieg denkt terug aan die gruwelijke dag in 2010. Hij ziet opnieuw de duivelse grijns van de misdadiger als hij het pistool tegen Siegs voorhoofd drukt.

Het is jouw beurt! Je ontsnapt er niet aan. Ook jij moet iemand kiezen!

Die stem, denkt hij, die was uniek. Scherp. Hoog. De stem van de caféhouder heeft een andere klank. Opgelucht haalt Sieg adem, volgens hem is de gelijkenis tussen de twee mannen een stom toeval.

Op zijn mobiel opent Sieg de laatste e-mail van de afperser. Meestal zijn die mails min of meer hetzelfde en staan bol van taalfouten en dreigementen. De toon van dit bericht is anders. Het is agressiever én zonder spellingsfouten. Het lijkt of de afperser zijn schrijfstijl heeft veranderd. Sieg vermoedt dat iemand anders deze

